

İçindekiler

Bilge Dede ve Maymun Aslan Hikayesi
Paylaşmak Güzeldir

Bilge Dede ve Balıkçılar

Bilge Dede ve Yaramaz Çocuk

Bilge Dede ile Öğrenme ve Oynama Zamanı

Köy ziyareti

Bilge Dede ve Alaz'ın Şafak Sohbeti

Bilge Dede ve Deniz Spor Yapıyor

Bilge Dede ve Maymun Aslan Hikayesi
Paylaşmak Güzeldir

Baharın ilk günleriydi, havalar yeni yeni ısınmaya başlamıştı. Tepedeki düzlükte büyük bir temizlik vardı. Yerler süpürülüyor, sandalyeler depoya taşınıyor ve yerlere örtüler seriliyordu. Alaz, Deniz, Eren, Zeynep ve Dilan bu işlerde Bilge Dede'ye yardım ediyorlardı.

Tepeye çocuklarını getiren köy sakinleri birbirlerine, “Bugün Cumartesi mi?” diye soruyorlardı. Çünkü Cumartesi akşamları Bilge Dede, tepeden boru çalar ve tüm çocuklar tepeye hikaye dinlemeye giderlerdi. Ancak bugün ne Cumartesiydi, ne de vakit akşamdı. Bilge Dede, tüm köye Alaz ve Dilan'la haber göndermiş ve tüm çocukları pikniğe çağırmişti. Ama sadece piknik değildi bu, çocuklar gelirken yanlarında en az iki tane de oyuncak getireceklerdi.

Haber alan çocuklar, çantalarını aceleyle hazırlayıp, büyüklerini çekiştire çekiştire tepeye doğru tırmanmaya başlamışlardı.

Tepede oldukça geniş bir alana, örtüler serilmiş, örtülerin üzerine içleri kurabiyeler, kekler ve tatlılarla dolu büyük birer tabak konmuştu. Bu tabakların yanında da içleri ceviz, fındık, badem gibi yemişlerle dolu taslar vardı.

Gelen her çocuk, örtülerden birinin üzerinde kendine yer buluyor ve her örtüde beş çocuk oturuyordu.

Bilge Dede, çocukları uyarıyor, “Çocuklar bütün arkadaşlarınız gelip yerleşmeden kimse yemeye ve oyuncaklarını çıkarmaya başlamasın”

Tepedeki düzlükte bütün çocuklar, Bilge Dede'nin söylediklerine uyuyordu. Fakat bir gruptan sürekli şikayet dolu sesler ve hareketler yükseliyordu. O kadar gürültü çıkarıyorlardı ki, Bilge Dede'nin bile dikkatini çektiler. Bilge Dede sessizce grubun arkasına yaklaştı ve çocukları izlemeye başladı.

Çocuklardan biri, tabaktakileri yemeye başlamıştı ve kendisini uyaran arkadaşlarını “Karışmayın siz” diye azarlıyordu.

Çocuklardan biri, “Bu bütün tabaktakileri yiyecek galiba, herkes kendi hakkını önüne alsın” deyince de tabağı önüne çekip, bağırıyordu, “Bilge Dede’yi duymadınız mı” diyor ve arada bir tane daha ağzına atıyor, diğerini cebine saklıyordu.

Bilge Dede bu gruptan biraz uzaklaşarak şöyle dedi, “Çocuklar tabaktakiler bitecek diye korkmayın, daha çok var, isteyenler tabaklarını tekrar doldurabilirler” dedikten sonra, herkese başlayabilirsiniz diye eliyle işaret verdi.

Görevli çocuklar tüm çocuklara ayran dağıttı. Ama aynı gruptan hala çok fazla ses çıkıyordu. Bilge Dede o grubun yanına gitti, Yine aynı çocuk, tabağı kapmış, “herkese ben paylaştıracam” diyor ama kimseye bir şey vermiyor, tabaktakileri ceplerine dolduruyordu. Bilge Dede, onun omzuna dokunduğunda telaşla ayağa kalkarak, ve tabağı Bilge Dede’ye uzatarak fısıltıyla “Bunlar da hemen bitirdiler tabağı, ben yiyemedim, bir tabak daha alabilir miyim” diye sordu.

Bilge dede çocuklara işaret etti ve Zeynep bir tabak daha getirdi. Bilge Dede tabağı grubun ortasına koydu ama çocuk yine aynı iştahla saldırdı tabağa.

Bilge Dede onu kolundan tutarak ayağa kaldırdı ve çocuklara dönerek, “Bu arkadaşınızı maymunu mu yönetiyor, aslanı mı?” diye sordu.

Gruptaki diğer çocuklar, “Maymunu yönetiyor Bilge Dede” dediler.

“Peki ne diyor bu arkadaşın maymunu” kimseden ses çıkmayınca Bilge Dede devam etti, “Hepsini sen ye, hepsini sen ye, kimseye verme, az var, biz doymayız, çabuk ye, sakın paylaşma diyor değil mi?” Çocuklar bir ağızdan gülmeye başladılar.

“Ama ben asıl aslanının ne dediğini merak ediyorum çocuk” dedi Bilge Dede.

Çocuk biraz utanmış gibiydi, “Aslında” dedi, “aslanım beni uyarıyordu, herkes gibi sen de bekle, hakkına razı ol, acele etme diyordu ama maymunum, sen almazsan diğerleri alacak sana bir şey kalmayacak diyordu” dedi.

Bilge Dede ise, “ve sen de maymunun sözünü dinledin öyle mi?” diye sordu.

Diğer çocuklar, “Bilge Dede o her zaman öyle yapıyor” diye şikayet etiler.

Bilge Dede, “Belki yerken maymunun sözünü dinledi ama bakın bir çok oyuncak getirmiş, sıra oyuna gelince aslanın sözünü dinleyecek değil mi?” diye sordu çocuğa.

Çocuk başını salladı ve tabaktakileri yemeye devam etti.

Bütün çocuklar yiyeceklerini bitirip, ayranlarını içtiler. Bilge dede isteyenlere ikinci bardak ayranlarını da verdi ve sonra grupların ortasına geçip, “Şimdi oyun zamanı çocuklar, oyuncaklarınızı çıkarıp, oyuna başlayabilirsiniz” dedi.

Çocuklar oyuncaklarını çıkarıp oynamaya başladılar. Başlangıçta biraz karışıklık oldu ama sonra her çocuk etrafa yayılan oyuncaklarla tek tek ya da beraberce oynamaya başladılar.

Fakat yine aynı gruptan bağrışmalar duyuldu. Bilge Dede çocukların yanına gittiğinde , yiyecekleri paylaşmayan çocuğun, kendi oyuncaklarını kimseye vermediğini ama diğer çocukların oyuncaklarıyla oynamaya çalıştığını gördü. Kendi oyuncaklarıyla oynamak isteyen çocukları ise itiyor ve, “O benim, o benim” diye bağırıyordu.

Bilge Dede çocukların yanından uzaklaştı ve uzak bir yerden grubu izlemeye devam etti.

Görevli çocuklardan, Deniz ve Zeynep grubun yanına gittiler ve diğer dört çocuğu oradan kaldırıp başka bir grup oluşturdular.

Paylaşmayı sevmeyen çocuk ise örtünün üzerinde tek başına kalmıştı.

Bir süre kendi başına oynamaya çalıştı ama tek başına oyun oynamanın hiçbir tadı yoktu.

Başka gruplardan çocukların yanına gitti ama kimse onunla oynamak istemedi.

Bilge Dede onun yanına gidip, elinden tuttu ve, “Gel bakalım, senin için depoda oyuncak ve mutfakta yiyecek kalmış mı? Arayalım” dedi.

Çocuğun gözleri parladı. Mutfağa gittiklerinde, Bilge Dede, “Haydi gel, sana ve arkadaşlarına çikolata bulalım” dedi.

Ama çocuk fısıltıyla, “Bilge Dede, sen bütün çikolataları bana ver, ben onlara dağıtırım” dedi. Bilge Dede kaşlarını yukarı kaldırdı ama bir şey demedi. Onu depoya götürdüğünde, bir çok oyuncakla karşılaştılar.

Bilge Dede, “Haydi sen oyuncakların içinden bir tane seç, diğerlerini de arkadaşlarına götürelim” dedi.

Fakat çocuk yine, “Bilge Dede sen onları bana ver, onlara verme” dedi fısıltıyla.

Bilge Dede bu sefer sert bir sesle, “Çocuk, bu sefer beni kızdırdın ama” dedi.

“Sen niçin hep maymununu izliyorsun, diğer arkadaşlarının yemeye ve oynamaya hakkı yok mu?” diye sordu.

Çocuk, “Ama onları önce ben gördüm” diye ısrar etti.

Bilge Dede çocuğu yüksek bir sandalyeye oturtarak şöyle dedi, “Sadece yemek ve oyuncaklar değil, her şey paylaşıldıkça güzelleşir, paylaşılmayan her şey haksızlık ve kötülük yaratır.

Paylaşmayı sevmeyen yalnız kalır, kimse onu sevmez. Bencillik kabalıktır; oysa nazik olmak güzeldir, iyidir. Sen her şeyini paylaşmazsan ve hep benim hep benim dersin, hayat da sana kızar ve paylaşmaz hiçbir şeyi seninle. O zaman da sen çok üzülürsün”

Çocuk, omzundaki, “dinleme onu, dinleme onu” diyen maymunun kafasına bir şaplak attı ve, “Bundan sonra hep aslanımın sözünü dinleyeceğim Bilge Dede, özür dilerim” dedi.

Sonra cebindeki yiyecekleri ve çantasındaki oyuncakları arkadaşlarının önüne boşalttı ve hep birlikte bol bol oynadılar.

Piknik bittiğinde, çocuklar köye dönmek üzere hazırlandılar.

Bilge Dede bütün çocuklara kamıştan yapılmış flüt hediye etti. Çocuklar çok sevindiler. Yokuş aşağı inerken, hepsi birden flütlerini çalmaya başladıklarında, büyükler de gülerken kulaklarını elleriyle kapadılar.

Bilge Dede ve Balıkçılar

Bir varmış bir yokmuş

Bir dağ köyünün en yakın tepesinde evi olan bir bilge varmış. Bu dağ köyü oldukça kalabalıkmış. Bu köyde bir sürü çocuk yaşarmış. Köylüler birbirlerine gider gelir, dostluk, arkadaşlık yaparlarmış. Her akşam bir evinde toplanan köylüler, birbirlerine masallar, hikâyeler anlatırlarmış. Ama küçük çocuklar en çok aslan ve maymun hikâyesini severlermiş. Bu aslan ve maymun hikâyelerini tepedeki bilge çok güzel anlatırmış. Köyden biraz yürüyerek ve yokuş çıkılarak gidilirmiş bilgenin evine. Her hafta cumartesi günleri köyün bütün çocukları sadece aslan maymun hikâyelerini dinlemek için toplanırmış bilgenin evinin bahçesindeki büyük çardağın altında. Giderek, bütün köyü aslan maymun hikâyeleri düzenleme ve anlatma hatta ezberleme merakı sarmış. Bu yüzden cumartesi akşamları sadece çocuklar değil, büyükler de gitmeye başlamış tepedeki eve.

Her hikâye anlatışı bir seremoni ile başlarmış. Bilge herkesin görebilmesi ve sesini daha iyi duyabilmesi için herkesten daha yukarıda oturmuş.

Bilgenin rahat rahat oturduğu anlaşılınca ve konuşmaya hazır olduğu görülünce herkes susarmış. Öylesine bir sessizlik olurmuş ki, rüzgârın bile hareketini duymak mümkün olurmuş. Sonra bilge elini kaldırıp, avucunu gökyüzüne paralel bir şekilde açtığı anda, bütün

çocuklar ayağa kalkarak, "Bütün canlılar önemlidir ve değerlidir" diye hep bir ağızdan seslenirlermiş. Bilge avucunu yere doğru açtığında, "Her canlı birbiriyle aynı ve farklıdır" derlermiş. Sonra Bilge avucunu çocuklara paralel çevirdiğinde tüm çocuklar, "Her canlı zavallıdır aslında" derlermiş. Sonra Bilge elini yumruk yaptığında tüm çocuklar, "Her canlı taşır bir omzunda küçücük bir aslan ve taşır küçük yaramaz bir maymun diğer omzunda" diye bağırırlarmış ve sonra otururlarmış yerlerine. Ve başlarmış hikâye, yine küçük bir seremoniyle. "Demek ki neymiş" dermiş bilge. Ön sıradan bir çocuk kalkıp ayağa, "Demek ki, maymun hep yaramazlık yaptırır her canlıya" der ve otururmuş. "Demek ki, neymiş" dermiş tekrar bilge. Ve arka sıradan bir çocuk kalkar, "Demek ki, aslan korurmuş hep bizi ve uyarırmış".

Sonra bütün çocuklar ayağa kalkar ve hep bir ağızdan aslanın sözünü tamamlarlarmış. "Gitmeyin maymunun izinden, gitmeyin maymunun izinden" İşte böylece son tören de tamamlandığında, Bilge ayağa kalkar ve başlarmış anlatmaya. O günkü hikaye balıkçılarla ilgili imiş.

Bir varmış bir yokmuş, çok uzaklardaki bir denizin kıyısında üç tane balıkçı yaşarmış. Bu balıkçılardan birinin adı Fevzi imiş. Fevzi balıkçının sandalı varmış. Sandalında kocaman bir trol ağ varmış. Trol ağ balıklar için çok tehlikeli imiş. Çünkü Balıkçı Fevzi sandalıyla açılıp trol ağını denize attığında, ağ o kadar ağır ve kurşunları o kadar etkiliymiş ki, denizin dibindeki bütün yosunları, mercanları, deniz atlarını, balık yumurtalarını ve yavrularını, midyeleri silip süpürür ve sandala çekermiş. Balıkçı Fevzi bütün ağı sandala çektikten sonra kıyıya çıkar ve ağını kıyıda ağaçların arasında temizler, büyük balıkları alır ve diğer tüm deniz canlılarını çöp gibi ağaçların arasına atarmış. Ve bütün canlılar orada acılar çekerek ölürlermiş.

Balıkçı Fevzi sandalıyla denize açılıp her ağ attığında bir omzundaki aslan ona dermiş ki, "Hey Fevzi, senin yaptığın insanlığa sığıyor mu? Böyle kötü bir ağ atarak deniz dibindeki canlıların tümünü öldürüyorsun. Oysa, bilmiyor musun ki, her ölüm seni de balıksız bırakıyor, hep daha açıklara gitmek zorunda kalıyorsun, avlandığın yerde bir daha avlanamıyorsun, öldürdüğün her canlı seni de ölüme yaklaştırıyor. Niçin canlılara saygı göstermiyorsun?"

Balıkçı Fevzi bu sesi her duyduğunda sesin geldiği omzuna hafifçe vurup aslanını sustururmuş. Ve hemen diğer omzundaki yaramaz maymun konuşmaya başlarmış. "Sen onu dinleme Fevzi, en önemli biziz, bizden değerli hiç bir şey yok, gördüğün gibi denizdekiler bizi hiç sevmiyorlar, her seferinde bizden kaçıyorlar, biz de onları öldürelim de cezalarını bulsunlar"

Aslan yine fısıltıyla dermiş ki, "Fevzi, maymunun izinden gitme, lütfen."

Ama Balıkçı Fevzi hep maymunun sözünü dinlermiş.

Balıkçı Sedat ise, kıyıda oltasıyla avlanırmış. Avlanırmış ama, o da büyük, küçük balık ayırımı yapmazmış. Oltasına ne gelirse gelsin, büyük balıklar dışındaki balıkları ve deniz bitkilerini, yengeçleri, yenmez balıkları ve balık yavrularını oltasından o kadar acımasızca çıkarıp kıyıdaki ağaçların arasına fırlatırmış ki, onlar da acılar içinde ölmüş. Ve Balıkçı Sedat'ın avlandığı kıyı çok kötü kokarmış.

Sedat'ın omzundaki aslan ona dermiş ki, "Sedat sen ne yaptığını zannediyorsun? Yemeyeceğin tüm deniz canlılarını lütfen tekrar denize atar mısın. Onları niçin öldürüyorsun. Görmüyor musun bütün kıyı pis kokular içinde kaldı. Yakında zehirleneceğiz burada."

Aslan böyle konuşmaya başlayınca hemen yaramaz maymun atılır ve şöyle dermiş "Sen onu dinleme Sedat, biz böyle şeylerle zaman kaybedemeyiz, hem onları denize atarsak onlar tekrar oltana takılır. Biz işimize bakalım. Bizim işimizden daha önemlisi yok."

Ve Sedat da genellikle maymununun peşinden gidermiş.

Emre balıkçı ise, elindeki serpmme ağla avlanırmış. Deniz kıyısında gezer, suda balıkları hissettiği ya da sezdiği zaman serpmesini atar ve sonra çekermiş. Serpmedeki balıkların en büyüklerini alır yanında dolaşan köpeğinin boynuna asılı küçük kovaya atarmış. Ağdaki diğer küçük balıkları yengeçleri ve yosunları, yenmez balıkları tekrar denize atarmış. Arada bir köpeğini dinlendirir ve sonra tekrar devam edermiş.

Emre'nin aslanı hep övgüyle konuşmuş onun hakkında. "Emre, sen ne iyi bir balıkçı ve insansın. Bütün canlıları çok seviyorsun ve onlara iyi davranıyorsun. Sadece yiyeceğin balıkları alıyorsun ve diğerlerini denize atıyorsun"

Emre'nin diğer omzundaki yaramaz maymun ise, memnuniyetsiz konuşmuş "Emre, sen de adam mısın, hiçbir canlı senden korkmuyor, sen sanki onlardan korkuyormuşsun gibi davranıyorsun" dermiş. Emre maymununa yaramaz bir çocuğa bakar gibi şefkatle bakarmış.

Balıkçı Fevzi bir gün denizde çok açılmak zorunda kalmış. Çünkü, avlandığı kıyılarda artık hiç bir canlı ve balık kalmamış. Yine trol ağını atmış, ama tam o sırada çok büyük bir balık bir kuyruk darbesiyle kayığı devirmiş ve Balıkçı Fevzi denize düşmüş. Bir de ne görsün! kocaman bir balina karşısında duruyor. Çok korkmuş.

Balina ona demiş ki, "Sen ne biçim bir balıkçısın, avlandığın bütün kıyıları öldürüyorsun. Şimdi ben de seni yiyeyim mi?"

Balıkçı Fevzi korkudan ne yapacağını şaşırılmış. Kekeleyerek, lütfen balina baba beni yeme. Beni hep maymunum kötü yollara sürükledi" demiş.

Balıkçı Fevzi'nin yaramaz maymunu da çok korkmuş ve bütün suçu Fevzi'ye atmış ve "Ben küçücük, iyi niyetli bir maymunum. Seni nasıl kandırabilirim ki, senin aklın çalışmıyor mu? O zaman aslanının peşinden gitseydin" demiş.

Balıkçı Fevzi'nin aslanı, Balina'ya demiş ki, "Sevgili balina sen tümüyle haklısın. Ancak Fevzi, yaptığı kötülüklerin farkında değildi. Lütfen ona bir şans daha ver"

Balina kızgın bakışlarla Balıkçı Fevzi'ye bakmış ve demiş ki, "Aslanının sözleri doğru mu balıkçı, seni affedeyim mi?"

Balıkçı Fevzi bir umutla yalvarmış "Lütfen balina baba beni affet. Bundan sonra hep aslanımın peşinden gideceğim. Denizden sadece yiyeceğim kadarını alacağım. Hiç bir canlıyı çöp gibi bir kenara atmayacağım. Bütün canlılara iyi davranacağım"

Balina Fevzi'ye öfkeyle bakmış ve demiş ki, "Seni bir kerelik affediyorum, eğer bir daha denize kötü davranırsan seni bir lokmada mideme indiririm tamam mı"

O günden sonra Balıkçı Fevzi bir daha da hiç maymunun peşinden gitmemiş. Maymunu ise, onu hep kızdırıyormuş, " Sen ne korkak bir şeymişsin be Balıkçı Fevzi. Bir balina gördün diye bütün hayatını değiştirdin. Eskiden konuşturmadığın aslanı efendin yaptın nerdeyse"

Maymun böyle konuşunca Fevzi onun konuştuğu omzuna bir şaplak indirirmiş.

Balıkçı Sedat ise oltasına gelen her canlıyı ağaçların arasına attığı bir gün, arkasındaki ayıyı fark etmemişti bile. Ayı, deniz kıyısına avlanmaya gelmişti ama o da ne? Bütün kıyı pis kokular içinde kalmamış mı. Burnunu tutarak bu kokuyu yaratanın kim olduğunu araştırmaya başlamış ve Balıkçı Sedat'ın arkasına kadar gelmişti. Balıkçı Sedat yine oltasına takılan yavru bir balığı ağaçların arasına fırlatırken ayı onu elinden tutup kendine çevirdi. Balıkçı Sedat o kadar çok korktu ki, sesi soluğu kesildi.

Ayı onun bu haline çok güldü. "Hem kötü bir insan hem de korkak ha" diye dalga geçti Sedat'la. Ve sordu, "Bütün bu pisliğin sebebi sen misin yoksa?"

Sedat kekeleyerek, "Özür dilerim isteyerek yapmadım" diyebildi.

Ayı öfkeli bir sesle Sedat'a bağırды. "Yarın tekrar geleceğim, eğer bu kıyı temizlenmemiş olursa ve denizdeki canlılara kötü davranmaya devam ettiğini görürsem ben de sana onlara davrandığın gibi davranacağım" dedi ve arkasını dönüp gitti.

Sedat'ın maymunu hemen bağırdı Sedat'a, " Ne kadar da korkakmışsın Sedat. Bir ayıyla başa çıkamadın. Hadi biz işimize bakalım ve gösterelim tüm balıklara korkusuzluğumuzu"

Sedat'ın diğer omzundaki aslanı öfkeyle kükremiş ve şöyle demiş, "Seni gidi yaramaz maymun. Sedat hep senin sözünü dinlediği için kötülükler yaptı ve kötü bir duruma düştü. Bundan sonra seni dinleyeceğini mi sanıyorsun?"

Maymun kendinden emin, Sedat'ın aslanın kafasına bir şaplak atmasını bekliyordu, ama o şaplak kendi kafasına geldi.

Sedat maymununu azarladı. "Hep senin peşinden gittim. Bu yüzden bir ayı bile benden daha iyi bir canlı olduğunu ispatladı. Bundan sonra sesini daha az çıkar bakalım."

Sedat tüm kıyıyı temizledi ve her zaman tüm canlılara iyi davrandı. Üç balıkçının avlandığı deniz kıyısı, ormanda yaşayan tüm canlılar için yaşanabilir, güzel bir yer haline geldi.

"Bu masal da burada bitti" dedi Bilge dede. Bütün çocuklar alkışlayarak yokuş aşağı evlerine doğru gitmeye başladılar. Bilge dede arkalarından bağırdı. "Hepinize iyi geceler tatlı rüyalar"

Bilge Dede ve Yaramaz Çocuk

Bir Cumartesi akşamıydı. Köyün bütün çocukları, tepede, çardak altındaki masal dinleme yerinde sessizce Bilge Dede'yi bekliyorlardı. Bütün çocuklar bu akşam aslan ve maymun hikayeleri dinleyeceklerini umuyordu. Bu yüzden, oldukça uzak köylerden bile, anne babalarıyla çocuklar gelmişti.

Sonunda Bilge Dede evinden çıktı ve çocukların hepsi onu alkışladılar. Bilge Dede elini kaldırarak çocukların sessiz olmasını istedi.

"Çocuklar" dedi "bugün size, bir zamanlar çok yaramaz olan ve çoğunlukla maymununun sözünü dinleyen bir çocuğun hikayesini anlatacağım."

Tüm çocuklar dikkatle dinlemeye başladılar. Bilge Dede devam etti.

"Bu çocuk o kadar yaramazdı ki, bütün köy, neredeyse her gün bana şikayete gelirlerdi. Kimse ona söz geçiremiyordu.. Ama bir gün..." dedi ve masalı anlatmaya başladı.

...Bir gün, tepede ağaçları budarken penceremin camının kırıldığını gördüm. Tepeye göz gezdirdiğimde yaramaz çocuğu gördüm. Elimde, ağaçların altında yetiştirdiğim salatalık ve domatesler de vardı.

"Gel beraber kahvaltı yapalım" dedim çocuğa. O da elindeki taşı bırakmadan yanıma geldi. Sanki biraz çekiniyordu.

"Ben kimseden korkmam" dedi titreyen sesiyle.

"Bunun için mi camı kırdın?" diye sordum

"Evet" dedi "Bana sen bile bir şey yapamazsın" diye de devam etti.

Ben de "Humm, gerçekten de cesurmuşsun" dedim "Ama, cesaret bu değildir ki" diye de ekledim.

"Ya nedir ki?" diye sordu.

"Gel sana cesaretin ne olduğunu göstereyim" dedim.

O da hiç çekinmeden "Tamam" diyerek kabul etti.

"Ama korkarsan ben karışmam" diye onu uyardım.

Çocuk meraklanmıştı.

"O zaman ismini söyle tanışalım, beraber uzun bir yolculuk yapacağız" dedim.

O da isminin Emre olduğunu söyledi ve beraberce uzun bir yolculuğa çıktık. Ama önce köye inip anne babasından, uzun bir yolculuğa çıkmak için izin istedik. Onlar da bize izin verdiler.

Günlerce birlikte yürüdük. Çocuk başta cesaretinden bir şey kaybetmedi. Irmaklardan cesaretle geçtik. İncecik köprülerde biraz korktuk. Geceleri ağaçların diplerinde uyku tulumlarında uyuduk. Vahşi hayvanlardan kaçtık. Ağaçlardan ağaçlara, kayalardan kayalara atladık.

Başlangıçta çantamızdaki yemekleri yedik. Ama yemeklerimiz bittiğinde bitkiler toplayıp yedik. Daha doğrusu ben yedim.

Emre “Ben sebze yemeyi sevmem” dedi.

Derelerde balık tuttum yedim.

Emre yine “Ben bu tür balığı yemem” dedi.

Fakat giderek güçten düştü ve artık hızla yürüyemez oldu.

Bazen ağlıyor, “Ben eve dönmek istiyorum” diyordu.

Ben de ona “Hani sen cesurdun, hiçbir şeyden korkmazdın, şimdi açlıktan mı korkuyorsun” diyordum.

Tek başına geriye de dönemezdi. Çünkü, o kadar uzun yol gelmiştik ki, geri dönmeye kalksa kaybolurdu.

Ona “Ne oldu, yoksa kaybolmaktan korkuyor musun?” diye sordum. Ses etmedi ama artık korkmaya başladığı belli oluyordu.

Sonunda onu dev kelebeklerin ve dev tavşanların olduğu Devler Ormanı’na götürdüm. Burda her şey dev gibiydi. Solucanlar, kuşlar, çiçekler ve ağaçlar.

Ağaçlardan biri “Devlerin ormanına hoş geldiniz” dediğinde Emre korkuyla kaçmaya çalıştı. Ama onun önünü dev bir kelebek kesti.

“Hey arkadaş, yoksa devler ülkesinden korktun mu?” diye sordu. Emre diğer tarafa kaçmaya çalıştı ama yine önünü, havuç kemiren dev bir tavşan kesti.

“Oysa biz misafirleri çok severiz” dedi.

Sonra dev bir ağaç Emre geri geri giderken dallarıyla onu tuttu ve havalara attı.

“Sen de çok küçükmüşsün” dedi.

Emre o kadar korkmuştu ki, “Bilge Dede, beni kurtar” diye bağıırıyordu.

Ağacın kollarındaki Emre’ye dev tavşan “Söyle bakalım, maymunun ne diyor” dedi.

Emre, “Maymunum korkudan çoktan kayboldu, sesi, soluğu çıkmıyor” dedi korkuyla.

Bu sefer dev kelebek, “Öyleyse söyle bakalım aslanın ne diyor?” diye sordu.

Emre bir süre aslanın bulunduğu omzuna bakarak aslanını dinledi. Ve “Başımı belaya soktuğumu, bana her zaman maymunumun izinden gitmemen gerektiğini hatırlattığını ama korkmama gerek olmadığını söylüyor”

Oradan geçen solucan “Elbette ki korkma,” dedi “her canlının maymunu tehlike anında yalnız bırakır onu. Bu yüzden devler ülkesindeki her canlı aslanının peşinden gider. Yaramazlık yapacaksak bile bunu başkasına zarar vermeden yaparız” diye devam etti.

Emre “Bilge Dede, beni kurtar lütfen, yalvarırım sana” diyordu.

Ben de ona “Ama Emre ben seni nasıl kurtarırım. Ancak aklın sayesinde kurtulabilirsin bu devlerden” dedim.

Ordan geçen dev bir serçe, Emre’yi sırtına alıp uçurmaya başladı. Emre düşeceğini sanarak çok korktu.

Serçe, “Seni cüceler şehrine götüreyim, sen onların hepsinden daha büyüksün” dedi ve sordu. “Peki cüceler senden korkarlarsa, onlara bir şey yapar mısın?”

Emre “Hayır, hayır onları sadece severim” diye yanıtladı.

Dev serçe Emre’yi cüceler ülkesine götürdü ve onu orada bırakarak ayrıldı. Emre etrafına bakınca yalnız olduğunu gördü. Sonra minicik bir sürü hayyan geldi. Minicik filler, aslanlar, kaplanlar, kartallar, minicik ağaçlar ve çiçekler gördü.

Yürürken bir minik çiçek bağırdı. “Hey dikkat et, yoksa ezeceksin beni”

Emre hiçbir şeyi ezmemek için çok dikkat etti. Sonra minicik bir fili eline aldı ve sevdi. Onu dikkatle yere bıraktı. Minicik bir tavşanı eline aldı.

Emre’nin omzundaki maymunu tehlike geçince ortaya çıkmıştı. Ve basbas bağıırıyordu “ Ez onları Emre ez onları. Canlarını yak. Onlar sana hiçbir şey yapamazlar. Sen hepsinden bile daha büyüksün”

Emre bu sefer dönüp diğer omzundaki aslanını dinlemeye başladı. Aslanı şöyle diyordu. “Sen ne yaramaz bir maymunsun, Emre’yi hep kışkırtıyorsun, ‘sen cesursun, hiçbir şeyden korkmazsın, istediğine kötülük yapabilirsin’ diyorsun. Sonra da Emre’nin başı belaya girince ortadan kayboluyorsun. Çok da korkakmışsın”

Emre bu sefer aslanının sözlerini dinledi ve elindeki minik tavşana bakarak maymununa dedi ki, “Sen cesareti yanlış biliyorsun maymunum, cesaret, paniğe kapılmamak, zorluklara katlanmak, sabırlı olmaktır anladın mı?”

Emre böyle söyleyince dev serçe geldi, onu sırtına alıp benim yanıma getirdi. Sonra ikimizi de alıp köyümüze götürdü.

Emre bütün yaşadıklarımızı köyün bütün çocuklarına anlattı. Ve bir daha da hiç, büyük bir yaramazlık yapmadı. Herkese yardımcı oldu ve bütün arkadaşlarına, ailesine iyilik yaptı. “Cesur olmak, İyilik yapabilmektir” diyordu.

Bilge Dede ile Öğrenme ve Oynama Zamanı

Köyün bütün çocuklar duydukları boru sesiyle heyecanlandılar. Hepsi evlerinde, sokakta, bahçelerde dikkat kesildiler. Tepeden gelen ikinci boru sesiyle, hep birden , “Bu Bilge Dede diye” bağıışıtlar. Fakat hiçbir şey anlamamışlardı çünkü bugün masal günü değildi.

Bütün çocuklar dışarı çıkmış, tepeye doğru bakıyorlardı. Tepede elinde borusuyla duran Bilge Dede’yi gördüler. Bilge Dede boruyu tekrar ağzına götürüp, üçüncü kez ve uzunca çalınca hepsi birden telaşlanarak tepeye doğru koşmaya başladılar.

Tepeye köyden yüz metrelik bir yokuşla çıkılıyordu. Oraya ulaştıklarında, Bilge Dede’nin yardımcısı olan diğer çocukları da gördüler. Alaz, Deniz, Eren, Zeynep ve Dilan tepeye çıkan çocukları karşılıyordu. Tepedeki düzlükte birçok masa tek tek ama birbirlerine yakın bir şekilde dizilmişti. Masaların boyu, çocukların rahatça ulaşabileceği kadar küçüktü ve üzerlerinde çitalar, raptiyeler, ipler ve renk renk kâğıtlar vardı.

Görevli çocuklar, gelen çocukların ellerine küçük çekiçler ve küçük makaslar verdiler.

Çocukların hepsi masalara yerleştiğinde, Bilge Dede geldi ve elini kaldırdı.

Çocuklar merak ve sessizlik içinde onu izlemeye başladılar.

Bilge Dede, “Çocuklar” dedi, “artık bahar geldi, havalar ısındı. Şimdi öğrenme ve oynama zamanı. Masalarınızdaki aletlerin ne işe yaradığını merak ettiğinizi biliyorum. Bugün hep beraber uçurtmalar yapacağız ve işimiz bittiğinde uçurmaya başlayacağız. Her çocuk kendi yaptığı uçurtmayı evine götürebilir. Unutmayın yaptığımız her şey aklınızı ve kalbinizi gösterir. Bu yüzden elinizden geldiğince güzel uçurtmalar yapın”

Çocuklar çok heyecanlanmışlar ve bir an önce başlamak için sabırsız sesler çıkarmaya başlamışlardı.

“Unutmayın,” dedi Bilge Dede, “uçurtmayı uçurmak kadar yapmak da güzeldir. Maymununuzun sözünü dinleyip, sakın acele etmeyin.”

Ufak tefek bir çocuk elini kaldırarak ayağa kalktı ve, “Ama Bilge Dede uçurtma yapmayı bilmeyenler ne yapacak?” diye sordu.

Bilge Dede, “Onu da düşündük” dedi ve devam etti, “burada görevli arkadaşlarımız var. Sizlere yardım edecekler. Haydi başlayın” dedi.

Bütün çocuklar, masaların üzerindeki aletleri ellerine alıp, çıtaları yontmaya, çakmaya ve kâğıt ve iplerden uçurtma kuyrukları yapmaya başladılar.

Yardım isteyen çocuklara, görevli çocuklar yardım ediyordu. Deniz çıtaların birbirine nasıl çakılacağını gösteriyor, Eren çıtaların boyunu nasıl ayarlayabileceklerini anlatıyordu. Dilan ip ve kâğıtlardan nasıl kuyruk yapılacağını, Zeynep ve Alaz ise kâğıtların nasıl kesileceğini ve çıtalara nasıl geçirileceğini gösteriyorlardı. Herkes birbirine yardım ediyordu.

Bir saat sonra ilk uçurtmalar gökyüzünde süzölmeye başlamıştı bile. Tüm uçurtmalar tamamlandığında gökyüzü rengarenk olmuştu. Çocuklar uçurtmayı görevli çocuklara veriyor, kendileri ipin ucunu tutup, koşmaya başlıyorlardı. İp gerildiğinde, uçurtmayı tutan çocuk bırakıyor ve uçurtma yavaş yavaş gökyüzünde süzölmeye başlıyordu.

Küçük çocuklardan biri o kadar büyük bir uçurtma yapmıştı ki, uçurtma havalandığında çocuk da onunla birlikte havalanmaya başladı. Herkes korkuyla çığlık attı.

Bilge Dede görevli çocuklara, “Koşun çocuklar” diye bağırdı.

Uçurtmayla sürüklenen çocuk tepenin en yüksek noktasına doğru hızla gitmeye devam ediyordu. Aşağısı uçurumdu. Alaz’la Deniz uçarak sürüklenen çocuğun bacaklarını yakalayıp, tuttular ama uçurtmayı aşağı indirmeyi başaramadılar. Uçurtma uçmaya devam ediyor, çocuklar da onunla birlikte köye doğru uçuyorlardı. Köye yaklaştıklarında uçurtma alçalmaya başladı. Sonunda köydeki bir evin çatısına inmeyi başardılar. Çocuklar sağ salım kurtulmuştu.. Tepedeki çocuklar, kurtulan çocukları alkışlayarak aşağı inmeye başladılar. Bilge Dede gelip, evin çatısındaki çocukları aşağı indirdi ve cesaretlerinden dolayı Alaz ve Deniz’i güzel bir uçurtmayla ödüllendirdi.

Ve bütün köy iki çocuğu cesaretlerinden dolayı alkışladı.

Uçurtmalar günlerce gökyüzünü süslemeye devam etti.

Bilge Dede Aslan ve Maymun Hikayesi

Köy ziyareti

Çocuklar evlerin arkasındaki çayırılıkta futbol oynuyorlardı. Oyunları devam ederken, gerginlik iyice artmış, birbirlerine bağırıp çağırma başlamışlardı. İçlerinde iri yarı, yaşı diğerlerine göre daha büyük olan çocuk sürekli topu eline alıp,

“Faul yaptın” ya da top taça çıktı” diye bağırıyor,

“Taç atışını ben kullanacağım” diye ısrar ediyordu. Gol olduğunda saymıyor, oyundaki diğer çocuklar,

“Top benim, topu alır giderim” diyerek sürekli tehdit ediyordu. Bunu birkaç kez tekrarlayınca, çocuklardan biri olan Alaz,

“Topunu alacaksan al, gideceksen git, oynayacaksan da kurallara göre oyna” diye çıkıştı iri yarı çocuğa.

“İyi o zaman” dedi çocuk,

“Formaları da çıkarın bakalım, onlar da benim” Deniz üstündeki formayı sinirle çıkarıp yere atınca, diğer çocuklarda aynısını yaptılar.

“Haydi şimdi git” diye bağırdı Alaz.

İri yarı çocuk, “Asıl siz gidin, burası benim babamın arazisi, bundan sonra size burada top oynamak yasak” diye bağırdı.

Adı Eren olan bir başka çocuk, “Sen artık çok oldun ama” diyerek iri yarı çocuğun üzerine yürüdü.

Çocuk bağırdı, “Hala anlamıyor musunuz, ben hepinizden üstünüm, hem boyum daha uzun, hem de her şey benim. Hepiniz bana muhtaçsınız.”

O sırada kalabalık çocuk grubunun arkasından sakin ve güçlü bir ses duyuldu,

“Asil bir yanı yoktur insanlardan güçlü olmanın, güzel ve doğru olan şey, başkalarıyla değil, kendinle yarışman ve olduğundan daha güçlü biri haline gelmendir”

Bütün çocuklar dönüp sesin sahibine baktılar ve hep birlikte hayretle bağırdılar,

“Bilge Dedee”

Bilge Dede iri yarı çocuğa yaklaşmış,

“Seni konuşturan kimdir, maymununu mu izliyorsun, yoksa aslanını mı?” diye sordu.

“İyi ama onlar da benim dediklerimi yapmıyorlar” diye yanıtladı çocuk.

“Senin ismin nedir çocuk” diye sordu Bilge Dede.

Çocuk şikayet edilme korkusuyla,

“Ne önemi var ismimin” diye yanıtladı.

“Senin maymunun seni ele geçirmek üzere çocuk” dedi Bilge Dede

“Her zaman maymununun sözünü dinleyen çocuklar, ne düş kurabilirler ne de düşlerini” diyerek devam etti,

“Ve düşü olmayan, düşünüyemeyen çocuk ne güçlüdür ne de akıllı. Cesur hiç değildir.

Biraz da aslanının söylediklerini dinle” dedi çocuğa.

İri yarı çocuk, topunu alıp, sahadan yavaşça uzaklaşırken, Bilge dede arkasında sakladığı çuvalı çıkardı ve, “Bunlar sizin çocuklar” dedi.

Çocuklar çuvalı açınca, içindeki topları ve formları gördüler. Sevinçle Bilge Dedeye sarılıp, kahkahalar attılar.

Bilge Dede,

“İyilikle güzellikle ve kucaklayarak yapacağımız şeyleri, öfkeyle ve zorbalıkla yapmaya çalışmak, kimseye iyilik getirmemiştir” diyerek devam etti,

“Tam olarak kontrol edebileceğiniz tek şey, olanlar karşısındaki duygularımızdır. Her olaya aslan farklı yaklaşır, maymun farklı. Maymun çok yaramazdır ve düşüncesiz, güvenilmez sözüne, siz neyi izleyeceksiniz bakalım”

Bütün çocuklar neşeli kahkahalar atarak cevap verdiler,

“Elbette aslanımızı Bilge Dede”

Bilge Dede,

“Haydi göreyim sizi” diyerek çocuklara teker teker formlarını dağıttı ve hep birlikte top oynamaya başladılar.

Sahada kimse birbirini kırmıyor, bağırıyor, kavga etmiyordu ve kötü söz söylemiyordu.

Kuşların cıvıltısı, oynayan çocukların seslerine karışıyordu.

Bilge Dede ve Alaz’ın Şafak Sohbeti

Alaz gözlerini açtığı anda, gün yeni yeni ağarıyordu. Etraf hafiften ışıdamaya başlamıştı.

Yatağının içinde doğrularak, yanında yatan kardeşine baktı. Uyuyordu. Yataktan aşağı indiğinde, kardeşi gözlerini açtı, nereye dercesine baktı. “Tepeye çıkacağım geliyor musun Deniz” dedi Alaz.

Deniz, uykulu bir sesle, “Ben sonra gideceğim” diyerek gözlerini kapadı.

Alaz üstünü giyerek uyuyan annesinin yanına gitti ve ona usulca seslendi.

Annesi gözlerini açtı ve şaşkınlıkla, “Bu saatte ne yapıyorsun?” dedi.

Alaz, “Ben tepeye gidiyorum anne” dedi.

Annesi, başını salladı ve gözlerini kapatıp uyumaya devam etti.

Hava sıcak sayılırdı. Alaz yine de tepede rüzgar olabilir diye montunu yanına aldı.

Ayakkabılarını giyerek, evlerinin kapısını açtı ve dışarı çıktı. Gün ağarmak üzereydi. Köy

yoluna çıktığında, etrafta kimsecikler görünmüyordu. Horozlar birazdan ötmeye başladılar.

Alaz, yokuş yukarı çıkarken karanlık iyice çekildi ve güneş doğmaya başladı. Hava o kadar temiz ve ışık o kadar hoştu ki, Alaz, derin derin nefes alarak gülümsedi.

Tepeye çıktığında, ilk olarak, Bilge Dede’nin büyük özenle baktığı renk renk gül ve nergis bahçelerini gördü. Her Cumartesi akşamı, masallar dinlemek üzere, tüm köy çocuklarıyla tepeye çıktığında, Alaz’ın en çok hoşuna giden şey, bu çiçek bahçelerinin rengarenk görüntüsüydü.

Tepeyi aşip, düzlüğe vardığında, doğruca Bilge Dede’nin kulübesinin önündeki çardağa yürüdü.

Bilge Dede, tam da Alaz’ın düşündüğü yerde bağdaş kurarak oturmuş ve gözlerini kapamıştı. yoga yapıyordu. Alaz sessizce onun yanına yaklaştı, karşısına geçti ve oturdu. Aynen onun yaptığı gibi, ellerini kalbinin üstünde birleştirerek gözlerini kapadı.

Bir süre sonra Bilge Dede, “Neler duyuyorsun, neler görüyorsun küçük bilge” dedi.

Alaz, gözlerini açmadan ve duruşunu bozmadan, “Kuş seslerini duyuyorum ama gözlerim kapalı olmasına rağmen, sanki onların uçtuklarını da görüyorum, kanat sesleri, gözümde bir uçuş olarak beliriyor” dedi.

“Başka” diye sordu Bilge Dede.

Alaz, “Ağaç dallarının ve yapraklarının rüzgarda salınmış seslerini duyuyorum, sesler yaprakların ve dalların hareketini kapalı gözümle görmemi sağlıyor. Sonra rüzgarı hissediyorum ve onun hareketlerini sanki görüyorum” diye anlattı.

“Çok güzel anlattın” dedi Bilge Dede, “Şimdi gözlerini açabilir ve bu şafak vakti niçin tepeye geldiğini anlatabilirsin” dedi.

Alaz, oturuşunu bozmadan, gözlerini açtı. Bilge Dede’nin gözleri hala kapalıydı ama sanki Alaz’ı görüyor gibi bir hali vardı.

“Her sabah niçin bu kadar erken kalktığımı ve en az bir saat burada bu şekilde oturduğunu merak ediyorum” dedi Alaz.

“Senin bir fikrin var mı acaba?” diye sordu Bilge Dede.

Alaz kafasını iki yana salladı

“Öyle mi” diye gözü kapalı sordu Bilge Dede, “Oysa biraz önce duymak ve görmek üzerine çok güzel şeyler söyledin”

“Sadece duyduklarımı ve gözümde canlandırdıklarımı söyledim Bilge Dede” dedi Alaz ve devam etti, “Bütün köyde senden başka her gün bu saatte kalkan kimse yok” dedi.

“sen öyle sanıyorsun, belki her gün değil ama bazı günler, aşağıdaki gölün kenarında, genç ve yaşlı, erkek ve kadınlar günün doğuşunu karşılarlar”

Alaz ısrarlı bir ses tonuyla, “Niçin” diye sordu.

“Şafak vakti, geceden gündüze giden bir geçiş zamanı ve bir geçiş yoludur çocuk” dedi Bilge Dede.

Alaz devamını bekler bir şekilde Bilge Dede’nin kapalı gözlerine dikti gözlerini.

“İnsan” dedi Bilge Dede, “Sürekli bir geçiş halindedir. Bebeklikten çocukluğa, çocukluktan ergenliğe sonra gençliğe, yaşlılığa ve doğaya doğru” dedikten sonra derin bir nefes aldı ve devam etti, “bilmezlikten bilmeye, anlamazlıktan anlamaya, görmezlikten görmeye,

ağlamaktan gülmeye, kötünden iyiye, cehaletten bilgeliğe, tembellikten çalışkanlığa” diyerek sustu ve Alaza’a baktı, “Devam etmemi ister misin? ” dedi gülümseyerek, “Acaba anlaşılmas

şeyler mi söylüyorsunuz, yoksa gözünde canlanan şekiller var mı?” diye sordu.

Alaz, sakin bir sesle, “Lütfen devam et” dedi.

“Her şey akıyor küçük bilge, düşünceden harekete, alışkanlıktan karaktere ve yazgına doğru. Bunun sonu gelmez. İnsan akar ve geçerken, anlamak ister akışı ve geçişi. Bunun için en iyi yol doğayı izlemektir” dedi Bilge Dede.

Alaz hala ısrarla bakıyordu kapalı gözlere, bu açıklamalar yeterli gelmemiştir.

Bilge Dede devam etti, Şafak vakti de heyecanlı, coşkulu ve yaşam kaynağı bir geçiş, akış anıdır” dedi, “Karanlıktan aydınlığa, belirsizden netliğe, soğuktan sığağa, uykudan uyanışa.”

“Bunlar hep aynı şekilde olur. Her gün tekrar görmeye gerek var mı?” diye sordu Alaz.

“Elbetteki aynı şekilde olmaz ama bu çok önemli değil, insan ihtiyacını arar doğada. Ve ihtiyaçlar değişir biz değiştikçe. Her gün yeni bir soruya cevap arar, bulur ya da bulamayız, Ama şafak vakti sadece soru cevap vakti değildir” dedi.

“Başka nedir” diye sordu Alaz.

Bilge Dede gözlerini açarak şefkatle baktı Alaz’a, “Bütün çiçeklerin ve bitkilerin kötü havayı içlerine çekip, iyi havayı doğaya saldıkları andır, beynimiz ve ciğerlerimiz gibi her yanımız temizlikle dolar. Kafamız, kalbimiz ve ciğerlerimiz temizlendiğinde, daha çok yaklaşırsınız iyi akıla, iyi gönüle ve iyi vicdana. Almayı bilersen, iyilik doğada vardır” dedi ve sustu.

Ayağa kalkarak, Alaz’ı elinden tutarak kaldırdı, tepenin, ormanı, vadiyi ve gölü gören en yüksek noktasına doğru yürüdüler. Birlikte ayakta durarak derin derin nefes aldılar.

Bilge Dede eliyle aşağıyı göstererek, “Bak” dedi Alaz’a.

Kristalize olmuş sis ve çığ bulutlarının, ormanın üzerinde, güneşin ilk ışıklarıyla oluşan görüntüsü, insanın içinde coşku, heyecan ve umut uyandırıyor.

Alaz, “Artık gitmem gerek, şafak vakti gözüme bundan böyle çok daha güzel ve anlamlı görünecek ” dedi.

Bilge Dede elini kaldırarak yolcu etti Alaz’ı.

Alaz yokuş aşağı inip sessizce evine girdi. Kardeşinin yanına çıktığında, Deniz bir gözünü açarak Baktı Alaz’a.

“Farklı görünüyorsun” dedi ve tekrar uyumaya devam etti.

Alaz, şafak vaktinin sırrını çözmüş olmaktan çok mutluydu. Uyuduğunda rüyasında kendisini sis bulutlarının üzerinde güneşle ısınırken gördü. Bulutların üzerinden aşağıya baktığında yeni doğmuş bir ceylan yavrusunu ayağa kalkmaya çalışırken gördü ve gülümseyerek, “hayat akıyor” dedi.

Bilge Dede ve Deniz Spor Yapıyor

Bir vardı, bir yoktu, günlerden bir gün Deniz adında bir çocuk vardı.

Yerdeki kalın ve uzun sopayı almaya çalışırken, Deniz’in gözleri daha önce hiç görmediği bir hayvana takıldı. Biraz uzağında duran havyan, orta boy bir köpek büyüklüğündeydi. Fakat köpek değildi. Bir kurt gibi vahşi görünüyordu ama kurt olmadığı da çelimsizliğinden belli oluyordu.

Deniz’i fark ettiğinde olduğu yerde durmuş, onun hareketlerini izlemeye başlamıştı.

Deniz sopayı eline alıp, havaya kaldırdığında, hayvanın korkup kaçacağını sanmıştı ama o hiç kıpırdamamıştı. Üstelik iki tane de benzeri ormanın içinden çıkıp, yavaş yavaş ilerleyerek, yolun ortasında duran diğer arkadaşlarının yanına geldiler.

Deniz birkaç adım ileri atıp, kaşlarını çatarak bağırdı, “Defolun vahşi hayvanlar, yolumu kesmeye kalkmayın sakın”

Ama hayvanlarda en ufak bir hareket yoktu. Deniz arkasına baktı, gözleri bir umut, kardeşi Alaz’ı arıyordu. Ama ortalarda kimsecikler görünmüyordu.

Hay Allah! Üç tanesi benim için çok fazla diye geçirdi içinden.

Yavaş yavaş korkmaya başlamıştı. O an babasının sözleri aklına geldi. “Eğer, korkmaya başlarsan, derin derin nefes al ve korku bana efendilik yapamaz diye düşün, yüksek sesle kendi kendine tekrar et” demişti.

Deniz tekrar bir umutla birilerini görürüm diye yola doğru baktı, ama yol bomboştu. Kendi kendine babasının sözlerini tekrarlamaya başladı. “Korku bana efendilik yapamaz, ben korkusuzum” Sesi gederek yükselmeye başlamıştı. Farkında olmadan elindeki sopayı havaya kaldırmış ve hayvanlara doğru birkaç adım atmıştı ki, koşarak gelen kardeşini gördü. Alaz, hem hızla kardeşine doğru koşuyor, hem de bağıriyordu, “Korkma Deniz geliyorum” Deniz kardeşini görünce iyice cesaretlenmişti, “Korku bana efendilik yapamaz, ben korkusuzum” diye bağırarak hayvanlara doğru saldırdı, neye uğradıklarını şaşırarak hayvanlar, kuyruklarını bacalarının arasına sıkıştırarak, yokuş yukarı kaçmaya başladılar.

Alaz da, Denize yetişmiş, ikisi birden hayvanların peşinden koşturmaya başlamışlardı. Hayvanlar gözden kaybolunca, çocuklar nefes nefese bir halde oldukları yere oturdular.

Deniz, “Neydi o hayvanlar, hiçbir şeye benzetemedim” dedi.

Alaz, “Bilmiyorum daha önce hiç görmedim, tilkiye de, kurda da benzemiyorlar” dedi.

Deniz, “Ben tepeye Bilge Dede’yi görmeye gidiyordum, birden önüme çıktılar çok korktum” dedikten sonra, “Sen de benimle gelir misin?” diye sordu.

Alaz, “Hayır, ben çocuklarla top oynayacağım” diye yanıtladı Deniz’i.

Deniz, “Ben anneme tepeye gideceğimi haber verdim, hadi sonra görüşürüz” diyerek kardeşinden ayrıldı.

Alaz, köye doğru yürümeye başlamıştı ki, arkasına dönerek seslendi, “Dikkat et Deniz, hayvanlar tepeye doğru kaçtılar, bir şey olursa bağır, biz hemen yetişiriz”

Deniz, “Tamam seslenirim” dedi ve yürümeye başladı.

Yokuşun başındaki gül bahçesi görüldüğünde, Deniz koşarak pembe, beyaz, kırmızı tek tek bütün gülleri kokladı. Nergislerin yanından geçerken, bütün nergislerin yaprakları ve çiçekleriyle batmaya hazırlanan güneşe doğru döndüğünü gördü.

Biraz ileride Bilge Dede’yi de yüzünü güneşe dönmüş, iki elini yanlara açmış, bir ayağını karnına doğru çekmiş, tek ayağı üzerinde dururken gördü.

Deniz hemen karşısına geçip Bilge Dede’nin yaptığı hareketin aynısını yapmaya başladı.

Fakat bir türlü beceremiyordu. Sürekli dengesini kaybedip yere düşüyor, kahkahalar atarak yerden kalkıp, tekrar deniyordu.

Bilge Dede, “Bugün masal günü değil, tepeye niçin geldin?” diye sordu.

Deniz, sırtındaki çantadan, küçük bir paket çıkardı, “Annem börek yapmıştı, sen de seversin diye düşündüm” dedi.

Bilge Dede, “Beni düşündüğün için sağolasın” diyerek, paketi alıp masanın üzerine koydu.

Deniz, “Çocuklar senin her zaman spor yaptığını söylüyorlar” dedi, meraklı gözlerle Bilge Dede’nin yüzüne baktıktan sonra devam etti, “Sen de mi oyun oynamayı seviyorsun?”

Bilge Dede gülümsedi, “Evet” dedi, “spor bir oyuna da benzetilebilir. Ama sadece bir oyun değildir”

Deniz, Bilge Dede’nin yaptığı hareketleri yapmaya çalışarak, “Başka nedir ki?” diye sordu.

Bilge dede cevap vermeden önce, Bir ayağını başının hizasına kaldırarak sordu, “Biraz önce can havliyle kaçan üç tane çakal gördüm. Acaba senden mi kaçıyorlardı?”

Deniz, çakal mı?” diye bağırdı.

“Ben de onları hiçbir şeye benzetememiş, çok korkmuştum” dedi

“Bir tür köpeğe benzerler daha çok, korkak hayvanlar olarak bilinirler ama sen buna aldanma sakın” dedi Bilge Dede

“Onları kovalamakla kötü mü yaptım Bilge Dede?” diye sordu Deniz.

“Aksine, iyi yapmışsın. O yaramazlar benim de iki tavuğumu yediler. Oysa dağlarda bol bol yiyecek var” dedi Bilge Dede.

Bu açıklama Deniz’i biraz tedirgin etmişti. “Tehlikeli mi bu hayvanlar?” diye sordu.

“Eğer korkarsan her şey tehlikeli olabilir çocuk” dedi Bilge Dede.

Deniz, “Ama kardeşimle ben, ‘korku bizim efendimiz olamaz, biz korkusuzuz’ diye kovaladık onları” dedi.

Bilge Dede kahkahalarla gülererek yanıtladı Deniz’i, “Aferin size” dedi ve devam etti, “Spor, korkularını azaltır insanın”

Sen de mi korkuyorsun, bu yüzden mi spor yapıyorsun?” diye sordu Deniz.

“Hayır korkmuyorum ama spor yaptığım için korkmuyorum. Spor aklımızı, kalbimizi, ellerimizi ve ayaklarımızı hazırlar bizim” diyerek yanıtladı Bilge Dede.

Deniz, sadece bu kadar mı der gibi baktı.

Bilge Dede devam etti, “Daha iyi ve güçlü çalışmamızı sağlar, aklımızın, vicdanımızın ve vücudumuzun hastalanmasını engeller, öfkemizi alır ve öfkeyle kalkıp, zararlı oturmamızı engeller.

İnsanlar sporu keşfetmemiş olsalardı, hayvanlarına, çocuklarına ve birbirlerine karşı daha öfkeli yaklaşırlardı ve tembel olurlardı. İyi olan her şey, spor yaparak, zihnini ve bedenini sağlam tuttuğunda daha iyi olur” dedi ve güneşin batmasıyla birlikte hareketlerini bitirdi. Masaya oturarak, sürahideki ayranı bardaklara boşalttı. Birini Deniz’e uzattı ve onun getirdiği börekleri ayranla eşliğinde yediler.

Deniz, ayranını içince, Bilge Dede’ye sarılıp öperek, “Ben köye iniyorum, birazdan karanlık çöker” dedi.

Bilge Dede masanın yanında duran sopalardan birini Deniz’e uzattı, “Al çocuk, bazen tek başına cesaret bir işe yaramaz, araçlarında iyi olmalı” dedi.

Deniz, “Vahşi hayvanlardan kendimi korumak dışında kullanmayacağıma emin olabilirsiniz Bilge Dede” diyerek yokuş aşağı ıslık çalarak yürümeye başladı.

Filename: bilge dede pdf için hazırlık
Directory: E:\nur\hikayeler\bilge Dede
Template: C:\Documents and Settings\Ev Ahalisi\Application
Data\Microsoft\Templates\Normal.dot

Title:

Subject:

Author: Özgür

Keywords:

Comments:

Creation Date: 10.03.2007 20:20:00

Change Number: 2

Last Saved On: 10.03.2007 20:28:00

Last Saved By: Özgür

Total Editing Time: 4 Minutes

Last Printed On: 10.03.2007 20:28:00

As of Last Complete Printing

Number of Pages: 14

Number of Words: 6.381 (approx.)

Number of Characters: 36.373 (approx.)